

PARLAMENT EUROPEJSKI

2014 - 2019

Komisja Spraw Zagranicznych

2014/2220(INI)

16.12.2014

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (na podstawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa)
(0000/2014 – C8-0000/2014 – 2014/2220(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Arnaud Danjean

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

**w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (na podstawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa)
(0000/2014 – C8-0000/2014 – 2014/2220(INI))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając wdrażanie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (na podstawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa) (0000/2014 – C8-0000/2014),
- uwzględniając roczne sprawozdanie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa dla Parlamentu Europejskiego w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, zwłaszcza części dotyczące europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (12094/14)),
- uwzględniając art. 2 i 3 oraz tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), zwłaszcza jego art. 21, 24 i 36;
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając konkluzje międzyparlamentarnej konferencji ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z dnia 4 kwietnia i 7 listopada 2014 r.,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r., oraz sprawozdanie na temat jej wdrażania pt. „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z dni 25 listopada 2013 r. i z 18 listopada 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z postępów we wdrażaniu konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2013 r., przedstawione w dniu 7 lipca 2014 r. przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel i szefową Europejskiej Agencji Obrony,
- uwzględniając wspólny komunikat wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel i Komisji w sprawie kompleksowego podejścia UE do konfliktów i kryzysów zewnętrznych oraz powiązane z nim konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat pt. „Strategia bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń”, a także powiązane z nim konkluzje Rady z dnia 25 czerwca 2013 r. i ramy polityki UE w zakresie cyberobrony przyjęte w dniu 18 listopada 2014 r.,

- uwzględniając strategię Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego z dnia 24 czerwca 2014 r.,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 24 czerwca 2014 r. w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię klauzuli solidarności,
- uwzględniając ramy polityki w zakresie systematycznej i długoterminowej współpracy w dziedzinie obronności, przyjęte w dniu 18 listopada 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. pt. „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” (COM(2013)0542) oraz plan działania z dnia 24 czerwca 2014 r. (COM(2014)0387),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie¹,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającą dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE²,
- uwzględniając swoje rezolucje na temat wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza rezolucje z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony³ oraz w sprawie europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego⁴, a także rezolucje z dnia 12 września 2013 r. w sprawie morskiego wymiaru wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony⁵ oraz w sprawie struktur wojskowych UE: stan obecny i przyszłe perspektywy⁶,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie kompleksowego podejścia UE i jego skutków dla spójności działań zewnętrznych UE⁷,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 13 czerwca 2013 r. dla wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej, a także dla Rady i Komisji w sprawie przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ w roku 2013⁸ oraz uwzględniając konkluzje Rady dotyczące przeglądu ESDZ z 2013 r. przedstawione dnia 17 grudnia 2013 r.⁹,

¹ Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1.

² Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0513.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0514.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0380.

⁶ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0381.

⁷ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0286.

⁸ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0278.

⁹ http://eeas.europa.eu/library/publications/2013/3/2013_eas_review_pl.pdf

- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając art. 132 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0000/2014),

Ogólna sytuacja w zakresie bezpieczeństwa

1. jest zdania, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Unii Europejskiej i w jej sąsiedztwie jest coraz bardziej niestabilna i niepewna; uważa, że wojna na Ukrainie, konflikty w Syrii i Iraku – z coraz silniejszą organizacją terrorystyczną ISIL (Państwo Islamskie) – kryzys libijski i zagrożenie terrorystyczne w regionie Sahelu zagrażają bezpośrednio bezpieczeństwu Unii; uważa ponadto, że ukierunkowanie amerykańskiej dyplomacji bardziej na Azję i Pacyfik oraz konsekwencje kryzysu finansowego dla budżetów i zdolności państw członkowskich tylko podkreślają, że Unia musi przyjąć na siebie większą odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo i obronę;
2. jest zdania, że ten stopień zagrożenia na granicach Unii Europejskiej i w jej bliskim sąsiedztwie jest niespotykany od powstania EPBiO/WPBiO pod koniec lat 90.; wyraża zaniepokojenie tym, że Unia nie jest w stanie odgrywać decydującej roli w kontekście każdego z tych zagrożeń i że zbyt często polega na inicjatywach któregoś państwa członkowskiego lub ich grupy bądź na sojuszach ad hoc, w których odgrywa tylko rolę marginalną lub wspierającą;
3. uważa, że Unia i jej państwa członkowskie muszą się pilnie dostosować do tych nowych wyzwań z zakresu bezpieczeństwa, zwłaszcza poprzez skuteczne wykorzystywanie istniejących narzędzi WPBiO, sprawniejszą koordynację działań krajowych oraz w stosownych przypadkach poprzez pragmatyczne i elastyczne stosowanie nowych mechanizmów wyrażania solidarności europejskiej;
4. podkreśla, że o sile i wadze Unii Europejskiej świadczy jej zdolność do jednoczesnego uruchamiania szerokiego wachlarza instrumentów przy pełnym poszanowaniu postanowień Karty Narodów Zjednoczonych; nalega, że wojskowe i cywilne instrumenty WPBiO stanowią integralną część tego globalnego podejścia;

Od posiedzenia Rady w grudniu 2013 r. do czerwca 2015 r.: WPBiO rzeczywiście priorytetowa?

5. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z grudnia 2013 r., w których uznano konieczność umocnienia WPBiO, poprawienia jej skuteczności, widoczności i oddziaływania, przyspieszenia rozwoju zdolności oraz umocnienia europejskiego przemysłu obronnego;
6. uważa jednak, że impuls polityczny nadany w 2013 r. nie przełożył się na wprowadzenie konkretnych środków odpowiadających zadeklarowanym ambitnym celom; jest zdania, że Unia nie dysponuje dziś jeszcze środkami operacyjnymi, przemysłowymi i w zakresie zdolności, umożliwiającymi jej odgrywanie decydującej roli w zarządzaniu kryzysami międzynarodowymi oraz manifestowanie swojej

niezależności strategicznej;

7. z zadowoleniem przyjmuje nominację Federiki Mogherini na stanowisko nowej wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej; z zadowoleniem przyjmuje jej pierwsze oświadczenia i decyzję o przewodniczeniu posiedzeniom Rady do spraw Zagranicznych i Obrony, ponieważ świadczą one o wadze, jaką przywiązuje ona do WPBiO; wyraża nadzieję, że jej wystąpienia nadadzą pozytywny impuls rozwojowi WPBiO;
8. wyraża nadzieję, że do posiedzenia Rady Europejskiej w czerwcu 2015 r., które będzie znów poświęcone kwestiom obrony, państwa członkowskie i instytucje europejskie będą mogły przedstawić konkretne środki odpowiadające zobowiązaniom podjętym w grudniu 2013 r.;

Misje i operacje WPBiO

9. stwierdza, że w ostatnich operacjach cywilnych i wojskowych w ramach WPBiO nadal widać braki strukturalne odnotowywane już od wielu lat: długie i sztywne procesy decyzyjne, mandaty misji niedostosowane do kontekstu zmian, problem z formowaniem sił, brak reaktywności logistycznej i środków finansowych;
10. uważa, że kwestia finansowania misji i operacji WPBiO ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia przyszłości tej polityki; wyraża ubolewanie w związku z tym, że debata na ten temat, rozpoczęta przez Radę w grudniu 2013 r., nie przyniosła jak na razie żadnej konkretnej propozycji; apeluje o to, by w ramach mechanizmu ATHENA systematycznie finansowano wydatki związane z realizacją operacji i misji WPBiO oraz by można było zarządzać środkami finansowymi przekazanymi przez państwa członkowskie w ramach stosunków dwustronnych, państwa trzecie czy inne organizacje międzynarodowe, co umożliwi im finansowy udział w danej operacji;
11. zauważa, że misje cywilne realizowane przez Unię Europejską od 2009 r. są zbyt często opracowane z myślą o zapewnieniu widoczności Unii podczas danego kryzysu, a nie jako strategiczny instrument uruchamiany po dogłębnej analizie i szczegółowym planowaniu; jest zdania, że misje te nie powinny uzasadniać obecności Unii, ale być prawdziwymi narzędziami politycznymi, operacyjnymi, skutecznymi i odpowiedzialnymi, wpisującymi się w globalną strategię działania;
12. zastanawia się na przykład nad zasadnością rozpoczęcia i kontynuowania misji pomocy granicznej w Libii (EUBAM Libya) w kontekście instytucjonalnym i w zakresie bezpieczeństwa, który nigdy nie umożliwił realizacji podstawowych celów tej misji, jakie zostały określone;
13. biorąc pod uwagę sytuację w Strefie Gazy, wyraża również ubolewanie w związku z tym, że dyskusje w Radzie dotyczące misji pomocy granicznej w Rafah (EUBAM Rafah) wciąż nie przyniosły rezultatu; wnosi o reaktywowanie misji i o ponowne rozważenie jej mandatu, zasobów ludzkich i środków finansowych, tak by mogła ona uczestniczyć w kontrolowaniu granic Strefy Gazy z Egiptem i Izraelem;
14. zwraca uwagę, że ambitna misja umocnienia regionalnych zdolności morskich w Rogu

Afryki (EUCAP Nestor) realizowana jest w kontekście instytucjonalnym i operacyjnym, w którym obecnych jest wiele wielostronnych i dwustronnych podmiotów międzynarodowych, w tym instrumentów wspólnotowych, co zagraża widoczności i dokładnej rozpoznawalności jej celów, a zatem i konkretnych wyników;

15. odnotowuje istnienie od czerwca 2013 r. magazynu, który ma umożliwiać szybkie udostępnianie środków niezbędnych podczas misji cywilnych WPBiO; uważa, że aby magazyn ten był skutecznie wykorzystywany, nie powinien zależeć od decyzji Komisji, ale powinien nim dysponować szef danej misji, który będzie go używał w zależności od zidentyfikowanych przez siebie potrzeb; domaga się corocznego sprawozdania z działalności tego magazynu, aby móc konkretnie ocenić jego wartość dodaną w zakresie zapewniania szybkiej realizacji misji cywilnych;
16. z zadowoleniem przyjmuje trwające analizy dotyczące utworzenia wspólnego centrum usług, które skupiałoby środki dla misji cywilnych WPBiO; uważa, że najskuteczniejszym rozwiązaniem byłoby dysponowanie jedną strukturą instytucjonalną w ESDZ, skupiającą i racjonalizującą usługi dla misji cywilnych (zasoby ludzkie, informatyczne, logistyczne...), które są dziś rozproszone po różnych misjach;
17. stwierdza, że operacje wojskowe w ramach WPBiO to coraz częściej misje skoncentrowane na szkoleniu sił zbrojnych (EUTM Mali i EUTM Somalia); z zadowoleniem przyjmuje sukces tych operacji, ale wyraża ubolewanie w związku z tym, że teraz rzadko rozważa się misje z mandatem wykonawczym; uważa, że z uwagi na stałe zagrożenie w naszym sąsiedztwie Unia Europejska nie może sobie pozwolić na koncentrowanie się wyłącznie na instrumentach pokryzysowych czy instrumentach wspierania wychodzenia z kryzysu i musi móc działać na wszystkich etapach zarządzania kryzysowego;
18. ubolewa nad problemami z formowaniem sił, napotkanymi przy rozpoczynaniu misji wojskowych; zauważa, że z wyjątkiem EUTM-Mali, która może liczyć na rzeczywisty udział 23 państw członkowskich, każda z operacji wojskowych realizowanych obecnie przez Unię dotyczy maksymalnie jedynie około sześciu państw członkowskich; uważa, że udział państw trzecich świadczy o żywotności partnerstw w ramach WPBiO, ale przede wszystkim ukazuje brak zainteresowania państw członkowskich;
19. zważywszy że zarówno misje cywilne (EUCAP), jak i wojskowe (EUTM) Unii koncentrują się na szkoleniach, zastanawia się nad zasadnością utworzenia polityki strukturalnej mającej na celu utrwalenie tych misji i zapewniającej wsparcie budżetowe i pod względem wyposażenia; uważa, że ta nowa polityka, która wpisalaby się w ramy współpracy i rozwoju, umożliwiłaby realizację aktualnych prac dotyczących inicjatyw „Train and Equip” i „E21” mających na celu długoterminowe umocnienie zdolności państw trzecich (wyposażenie, materiały, infrastruktura, wynagrodzenia), aby dysponowały one operacyjnymi siłami zbrojnymi;
20. z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną w listopadzie 2013 r. przez Radę wolę umocnienia modułowości i elastyczności grup bojowych, aby można je było wykorzystywać do każdego rodzaju zadań w ramach zarządzania kryzysowego; zwraca jednak uwagę, że jak na razie jedynym i bardzo ograniczonym postępem było rozważenie strategicznego transportowania grup bojowych do teatrów działań za pośrednictwem mechanizmu

ATHENA; apeluje, aby wszystkie państwa członkowskie przyjęły konstruktywne podejście i raz na zawsze pokonały przeszkody polityczne i operacyjne uniemożliwiające działanie grup bojowych;

21. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne przesłanie ostatniego nieformalnego posiedzenia Rady złożonej z ministrów obrony dotyczące przeanalizowania możliwości oferowanych przez art. 44 Traktatu UE; niemniej jednak ubolewa nad tym, że rozbieżne opinie na ten temat uniemożliwiły jak na razie jakiegokolwiek postępy dotyczące warunków stosowania tego artykułu; jest zdania, że wprowadzenie w życie art. 44 umożliwiłoby znaczne poprawienie elastyczności i szybkości działania Unii, a zatem jej zdolności do stawiania czoła zagrożeniom, jakie ją otaczają; wzywa państwa członkowskie, które nie są zainteresowane lub nie mają środków umożliwiających udział w operacjach WPBiO, do działania w konstruktywny sposób, umożliwiając działanie tym, którzy sobie tego życzą;
22. zwraca się do wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej, aby przeanalizowała również możliwości oferowane przez inne odpowiednie artykuły Traktatu z Lizbony;
23. apeluje o poważne rozważenie możliwości wykorzystywania – z poszanowaniem niezbędnej modułowości – utworzonych wielostronnych sztabów wojskowych, które dowiodły swojej skuteczności w terenie, jak Eurocorps ze Strasburga;
24. podkreśla, jak ważna jest współpraca Unii Europejskiej z instytucjami międzynarodowymi w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza z ONZ, NATO, UA i OBWE; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wydane na szczycie NATO w Walii we wrześniu br., w którym potwierdzono wsparcie dla rozwijania WPBiO;

Zdolności

25. uważa, że skutki kryzysu gospodarczego i finansowego z 2008 r. spowodowały ograniczenia w narodowych budżetach na obronę i że ograniczenia te wprowadzono bez jakiegokolwiek koordynacji między państwami członkowskimi, co zagroziło niezależności strategicznej Unii i zdolności państw członkowskich do zaspokajania potrzeb ich sił zbrojnych w zakresie zdolności;
26. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie podczas posiedzenia Rady w dniu 18 listopada 2014 r. ram politycznych dla systematycznej i długotrwałej współpracy w zakresie obrony, które opierają się na konwergencji procesów planowania zdolności oraz na wymianie informacji;
27. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie na posiedzeniu Rady w listopadzie br. planu rozwoju zdolności (CDP) 2014 EDA, w którym określono 16 priorytetów rozwoju zdolności; z zadowoleniem przyjmuje również pracę wykonaną przez EDA przy wykorzystaniu bazy danych (Codaba), w której rejestruje się możliwości współpracy między państwami członkowskimi, co pomaga w nawiązywaniu współpracy; apeluje do państw członkowskich o uwzględnianie tych narzędzi przy rozwijaniu zdolności wojskowych;
28. wyraża zdziwienie w związku z tym, że na szczeblu europejskim nadal nie ma

mechanizmów zachęt podatkowych do współpracy oraz do łączenia zasobów i dzielenia kosztów; odnotowuje apel Rady z grudnia 2013 r., aby zastanowić się nad takimi mechanizmami, i żałuje, że przez cały rok dyskusje nie przyniosły jeszcze żadnych konkretnych środków w tej dziedzinie; zauważa, że rząd Belgii w sposób doraźny zwalnia już z podatku VAT etapy przygotowawcze niektórych projektów EDA, jak Satcom; jest zdania, że takie zwolnienia powinny być systematyczne i rozszerzone na konkretną infrastrukturę i konkretne programy dotyczące zdolności;

29. z zadowoleniem przyjmuje istniejące modele współpracy, jak EATC (Europejskie Dowództwo Transportu Powietrznego), które obejmuje coraz więcej państw członkowskich; wyraża ubolewanie, że model ten, istniejący od lat, nie został jeszcze dostosowany do innych rodzajów zdolności obronnych; wzywa do wykorzystania modelu EATC w innych dziedzinach wsparcia operacyjnego, aby uzupełnić poważne niedobory w zakresie zdolności;
30. zwraca uwagę na niewielkie postępy dokonane w zakresie projektów wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności; z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza postępy dokonane w dziedzinie tankowania w powietrzu dzięki nabyciu floty wielozadaniowych samolotów transportowo-tankujących; wyraża ubolewanie, że jak dotąd w projekcie tym uczestniczyło bardzo niewiele państw członkowskich, i wzywa państwa członkowskie, które mają braki w tej dziedzinie, o przyłączenie się do projektu;
31. z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną przez Radę wolę rozwijania wspólnych projektów w dziedzinie technologii krytycznych, jak BSP i Govsatcom; zauważa, że trzeba ustanowić dla BSP ramy prawne, aby włączyć je wstępnie do europejskiego systemu powietrznego do 2016 r., przy uwzględnieniu potrzeb cywilnych i wojskowych;
32. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w zakresie usług satelitarnych Unii Europejskiej (Galileo, Copernicus, EGNOS); uważa, że należy zapewnić operacyjność tych usług kosmicznych, zwłaszcza Copernicusa, aby wspierać potrzeby misji i operacji WPBiO w zakresie obrazów satelitarnych wysokiej rozdzielczości; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie projektu Ariane 6; wyraża ubolewanie, że z powodów technicznych i handlowych Unia nadal nabywa rosyjskie rakiety nośne, co jest sprzeczne z jej celem osiągnięcia pewnej niezależności strategicznej;
33. uważa, że Unia mogłaby przyjąć te same cele w zakresie zdolności, co NATO, wymagając, by wydatki na obronę wynosiły co najmniej 2% PKB, a 20% budżetów na obronę przeznaczano na główne wyposażenie, w tym na badania i rozwój;

Przemysł

34. jest zdania, że rynki obrony są bardzo specyficzne, ponieważ popyt pochodzi prawie wyłącznie z zamówień publicznych, na rynku działa niewiele przedsiębiorstw, na rozwijanie produktów i utrzymanie ich operacyjności potrzeba dużo czasu, zaś niektóre technologie mają charakter strategiczny;
35. zwraca uwagę na komunikat Komisji z lipca 2013 r. zatytułowany „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” oraz na plan

działania z czerwca 2014 r. dotyczący wdrożenia tego komunikatu, a także na propozycje zawarte w komunikacie, zwłaszcza propozycję dotyczącą lepszego wdrożenia dyrektyw 2009/81/WE i 2009/43/WE o rynku wewnętrznym;

36. uważa, że wszystkie te środki wymagają uprzedniego wspólnego określenia zasięgu EDTIB (europejska baza technologiczno-przemysłowa sektora obronnego), aby móc wybrać, które przedsiębiorstwa i działania strategiczne będą mogły z niej korzystać;
37. zauważa, że Rada chce wprowadzić europejski system bezpieczeństwa dostaw, w ramach którego państwa członkowskie udzielają sobie nawzajem wsparcia i szybko reagują na potrzeby w zakresie obrony; oczekuje na plan działania Komisji, który określi opcje wdrażania systemu;
38. jest zdania, że żaden rząd nie może sam uruchomić zakrojonych na szeroką skalę programów z zakresu badań i rozwoju; dlatego z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące rozwinięcia synergii między badaniami cywilnymi a badaniami w zakresie obrony; z zadowoleniem przyjmuje również rozpoczęcie działań przygotowawczych i wyraża nadzieję, że działanie przygotowawcze w dziedzinie WPBiO doprowadzi do sfinansowania w następnych wieloletnich ramach finansowych jednego tematu badawczego;
39. apeluje jednak o zachowanie jak największej ostrożności w odniesieniu do tego działania przygotowawczego dotyczącego obrony, niezależnie od tego, czy chodzi o kwestie zarządzania, kwestie praw własności intelektualnej, współfinansowania, czy zasad udziału; apeluje o pełne włączenie państw członkowskich do procesu decyzyjnego, aby uniknąć problemów biurokratycznych i zagwarantować, że programy odpowiadają potrzebom strategicznym WPBiO i państw członkowskich;
40. zwraca uwagę na propozycje Komisji mające na celu promowanie opracowania wspólnych norm i procedur certyfikacji dla sprzętu wojskowego; w tym względzie oczekuje na plan działania EDA i Komisji na rzecz opracowania norm przemysłowych w dziedzinie obrony, a także na propozycje EDA i EASA dotyczące poprawienia wzajemnego uznawania wojskowych certyfikatów w Unii Europejskiej;
41. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, sekretarzowi generalnemu ONZ, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Unii Afrykańskiej, jak również sekretarzowi generalnemu ASEAN.